

РУССКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЉОВИНИ ЈУГОСЛАВИЈИ

Виходає кажди тидењь. — Предплата на рок 60 Дня, на пол рока 30 Дня. За Америку и други крај 2 долари рочак.

Предплату и ишики писма до Редакцији и Управи треба пошлати на адресу: „Руски Новини“ Паштареница (Југославија).

1050-рочница шмерци св. Methodия.

Велька жалост зашладала межи славянскима народами, кад дознали, же на 6. априла 885. року сивовлаги митрополит панонско-морански Methodий у церкви пресв. Богородици на Велегралу делну на виши починок, заплакала душа цшого славянского народу, бо страчена и другото свойого апостола.

Писки Рим, до котрого ше св. Methodий по трираз направил зос наблизку смиреносту и оданосту, да пред Намисником Христовим пошведочи свою «православност»;

да од Папа як верховног Пастира цалий Церкви Христовеј приме власт за свою мисиону роботу межи Славянами у крајох, котрих вон ценовае «Петровим наслѣдством» и да

на гробу свойого младшого брата св. Кирила у церкви св. Климента у Риму набере нови сили за свою чужу мисиону роботу — дужкојо преславил 1050-рочницу шмерци св. Methodия.

На сам дзень шмерци св. Methodия на 6. априла позберали ше шикки богослове шикких славянских народох, котри ше уча у Риму, ведно зос свѣима папостоятелима у церкви св. Климента у Риму, да ту шикки ведно пошведоча свою духовну едност у св. вири, яку примили од св. Кирила и Methodия. Того дня пони шикки ведно по прикладу наших св. Апостолох Кирила и Methodия преуказали свою синовску преданост Верховному Пастору цалий Христовеј Церкви и зос тим торжественно пошведочели, же су достойни, да ше волаю синами Кирило-Methodийовима. У тим часу жадали вони да укажу шикким своїм братѣм люкстви, котри терас у вири одзелени од нас, а котрих прадѣловѣ ведно з нашими прияти дар св. вири од св. Кирила и Methodия и буши шикки зединѣши на обятиях Христовеј Церкви, як и нешка годзеи Восток лийсц припу зложност и мир лем у звязи зос Петром. И аж кад до того придзе, теди славянски на-

родц найду славянску солидарност и захраня цали швет у миру.

Вельки славянски Апостол Methodий по своѣх чужких церненьох придал свою душу Богу зос словами: «Отче, до рукох Твоѣх придавам свой дух». Св. Methodий як и його младши брат св. Кирил буши людез полни апостолского духа. З дѣбони до Бога и блѣжнього пошвеликодучинко ашикого ше одрекли, по им було миле: своей мацери, свойого богатства, карьеры, приятельох, своѣх кнѣжкох, мастиркеѣи — самоти на гори Олимпу, лем да ше могу пошведочати за научоване Евангелия межи шуджим славянскима народами. Кад патриме на роботу наших святых апостолох шадиме, же душа их работи була: розширил Христово царство межи шиккими народами. Най шикки народи цшого швета припу виру Христову и най слухаю верховног Пастира Церкви по их прикладу.

Идея апостолата св. Methodия як и св. Кирила була дѣлат: «о единой, свя-

той соборной католицике и ашиктонскей Церкви». Да ше Церква Христова панце захранѣ «една, свята, католицка и апостолска», ту по одредѣнню самого Бога треба признац верховну власт св. Петра и його наслѣдников.

Ашѣ еден народ не ма двоих апостолох, яко маю Славяне. Славаме гайторжественейшим способом каждото року празника св. Кирила и Methodия або на сам дзень на 5. јула, або цедмѣло по тим дню. Молѣме наших Апостолох, да вимодля у Господа шикким славянским народом «да буду зединѣни у правей вири».

На сам празник св. и 8 днѣ пред и по празнику най ше вѣлми Апостолата потруда и пошкѣваю свою числу у шикких наших парохийох. Шукѣмо би брже, да шикки грекокатолики буду членами Апостолата св. Кирила и Methodия:

«Святѣи Кирилле и Methodие, первоучителие и первопресвитителие славянскѣи, молиге Бога о чадѣх Ваших!»

Руски школяре.

Конец школского року, конец душнвей работи чи малых, чи великих школярох. Приход час одпочивку, кад кажди школяр по оконченой вредней работи, враца ше ту свола родичом на одпочивок, же би до тим ваш и вишен заставел як вредни ашолци свою роботу: обрац до вредей науки и знания за будущи живот, за Бога и за свой народ.

Настали фѣри — вакцији школярски. Тотѣ фѣриј скапчани су зос најмилѣшима своманами зос школярского живота. Ту не лѣма мацери з любовию дочекуя свойо дѣсца, але и кажди приятель школярох, а и сами школяре товариши з товаришом знаю себе заслужени одпочивок з рилѣшима веселѣшима складанѣма и забаванѣма. У тим ше им душа ошвиже и поставя моцна, да в вишен и нова предлажи заплату роботу науки.

Гей, краси то роки и фѣриј школярски! Кедѣгод видам дѣвдиного руского школя-

ра, лѣма бѣм рад зашукати до його души и питам ше: до будзе в того малого ученика, чи ценилѣво докочави свою науку, — а потѣм уки у яким живоче чи будзе на чѣст и вошдѣбу себе и свойому народу?! Важни то и велики вопросы за живот и будущи каждого школяра, бо видѣме, же ше вели школявали а до цали не дошли, бо пре лѣкомисленост и погубеве друство и нице пре погубевѣшних товаришох, — одручени од школы и науки як недокопчѣши школовани на терху су не лѣм своѣм родичом, але и цшому народу свойому, бо су инач способни и трога лѣм себе и свой народ. На жалѣ и ми тѣмѣм мамѣ шадѣц, котри пре лѣшѣство свое и погубевѣст не докочели свою науку, а живѣ ше муши, та им ше завадѣла шикко, гвараж и вира и воцѣя, — готовѣ су гѣч кеди и гѣч дѣе тарговац и предавац своѣо святѣни — поставѣю батогашѣ!

Не о тѣмѣм наших школярох в жадам писати, але о наших добрих и вредних школярох,

котри су полни жажди за науку и аще вещей наполнети з любви (у своей яри, гаді, волни зос часту и називу амбицію за їх будучи живот и роботу у народу. Таких народ потребує и такж ає и наших кажди чесни Русия радеу.

Безбрина дїи вахациі фригис преходза, як дїи работи шведскей, Прето їх треба добре вихасковати. Тому сїу тоти моїи шорики похасковац.

Кажди школяр у своім доме радо помага своїм родичом, кед треба, и у польскей работи и др. Ша у тим му баш його дума одпочива и опиваєи ше. Найде ше и аще своїма товаришами у всяки месце, та ше и з німа позабави и розвеселї. Але то не досе. Наїмо школяре треба да ше шикки вознаю и братства правя медин собу, бо то и ім жароду барз потреба.

Наїмо старши школяре тоту свою задачу: упознавац, адїиц ше и зводо ше трудати и робити за свой народ — то уж пред 7—8 роками сповналя и шикки ше руски школяре задивля до єдного своего сомаз-заврїи: **Сомаз руских школярох.** Тот сомаз барз добра значал свою роботу, аще пре позволенїи обєставини у держави застановеи му його работи.

Наїмо Руске Нар. Просвітне Дружество на тогородичїи своей главней складати и ре зобуло в наших школярох. Собрали аще шикки наших руских малюх члени з одумеванїем врияти предлог на яванї: да ше аще шикки руски школяре и студенти всяких шведох зиду у тих ферїях у своей матки, у **Народним Просвітним Доже у Р. Керестуре на догварки, на злоїо увознавац и радеиц о школярскей работи и зацачи.**

Жк ми зовидеце то би ше мало отримав дїа дїи коло першого августя т. р.

Течни дїени будзе явени череа „Руски Новини“ и вишии способом, а уж верага то на яванї давам вишиим кашиим добрим руским школяром.

Дасцем до щєнїлївого братского видавнї!

Д. В.

СТАРИ ДЛУЖНІЦИ ПОСИЛАЙТЕ ПРЕДПЛАТУ!

Агасвер

Притча о Жидау вициим вацдровїику.

У прїциим числу прїписали аще єдну притчу о Агасверу, вициим Жидау, а старохристиянска „Жалобна писня“, першириа видрукowana 1600. року писне о нїм так:

„Чи може буи дацо жалосейше, од нужди Жида, вициного вацдровїику? Єдного дня кедо варову Брїсея (у Бєлїї) стрєтїи його на драже црєме хлопк. Шїда воєи више не видєли дїа з так длугоку брэдуд. Мал вон ка себи старї вєчїсти шматї и фартух, як робитїиїк на хрибце полєз чєжку зайду.

— Добри дїени! — поздравляци го воєи. — Иочєвайцє дакус з нами. Знєйцє тоту терху з плєцох.

Пановє, ачїицє моїо ишєсцє — прєтєвєрєл старї члєвєк. — Я вїїда не ишєм стануданї ту аїї шїхєс. Чи красна хвиля чи нє, я ровно мушим путоцац.

— Придїцє з нами ту до карчїи, пошто-даки старєс. Вишєкє вишєкєго пїиц.

З радеї душк вїивил би я з вами, алє шєдудцє нє можєм, мушим стац.

Ми бїи сїєлїи ачїицє пану старєсєм. Вшїтрацє як барз старї члєвєк, оцдї мацє сто и вєдєї роки.

ДУХОВНИ ЖИВОТ

Верховна власц у Церкви.

Св. Петро верховни пастир и **Христос Намїстник**. — Нєг доносїицєї подїї у живоце св. Церкви во вознесєнїю Исуса Христа, дає би св. Петро на брал учасц. По надїєству и самоубїєству Юдє, требало новогу апостола вїбрати. Шїкто други аєм апостола Петро стапуд медин брєтєх и заповєдал тот вїбор (Дїян. 1, 15). Св. Йоан Златоустї толкує того и гутори: „Йому (св. Петру) придїл свойо стадо и прєто вон ма вїпадац першоу бєшєду“. По сошєствїю Св. Духа ачїо вєрши Св. Петро бєшєдує ту собраним Жїдїи и прїнодєи на Християнску вїру три сїри людєх. А Св. Йоан Златоустї гєри: „Петро буи акустї свїцєх, а други стали при аїї, да утєвєрдає його слова“. Св. Петрїи явї ше Господь окреме, аще прїишл час и поганом глашїиц Свєтєлєио и на тим темєчє прїма зєл до церкїи Корнєлїя сотїицка. На першїи апостолским собору у Срузалїму ачїо Св. Петро прїповєдал и толкує, чєм обрїєнєнїи доганєх ає треба сїдєвац да трїмаю старозавїтанї закєнї. Кєд у Антиохїи вєстали медин християнїи вєпорєзрємєнїя о жїдєвскїх звїчїях сам св. Павло, як гварї Тєодорєт, вїбєрє ше до пєльєкого Петра, дї чїє його думкї и єдїнєго да прїишєе рїшєнїє за Антиохїицєх. Св. Амвросїицє дозвєка: „Цїлїом правє, жє Свєтї Павло жєдєл вїдїицє св. Петра, бо вон буи перши медин апостолаи и аєм йому придїл. Христос надїєр и опану над цєркїями“. А св. Йоан вїцєкранє писнє: „Мєч ше збєрєши до Срузалїму? Дї аще увїдїани ачїо Петру, рїбарєм? Чєм, о апостола нє повєнї, да ше вїдїани з Нєжнєм и да вїдїани маєкєр Бєжєу? А гї гварїи: „да вїдїани Петра“. Цо ти сєдїш у нєго вїдїицє? О, радїїцє ше Сїмонє, сїну Йона! Стрєани Свєлє прїходєи ту тєбє як брєт Павло прєто, бо ти Петро и єдїиц маїи кїсчїи од Христєвогє стада; Ти основни камєкє, на котрим ишїцкє мушїи стац до ше Христєвогє кола. Ти управитєл и гєсодар и маїи право и длужнєсїи ачїицє, хто ту ухєдєи и вїжєдєи, хто ма пасц и хто яванє Христєвогє стадо“.

Брєтєлїєстї вїнє на першїи месцє спомїнаю Петра. — То нє обачїи случаї, жє брєтєлїєстї, кєд прїповєдєи о апостолах вїнє на першїи месцє спомїнаю Петра. Єв. Матфєї писнє: „А мєнє дванац апостолах тотї: Перїи Сїмон ачїицє Петро, и Андрєї брєт його, и Яков Завєдєсї и др.“ (Мат. 10, 2). Єв. Марко писнє: „И одрєдєнєо тотїх дванац Сїмон, котрому дає мєнє Петро, и Якова Завєдєсїи и др.“ (Марко 3, 16).

Прєдо ставї апостола Петра на пернє место? Чи можєбуц прєто, жє пернє буи повєдєлїи? Нє, бо пернїи повєдєнїи буи його брєт Андрєї. — Чи прєто, жє буи найстаршї? — Нє, бо Андрєї буи старшї од нєго. — Чи вєц можєбуц прєто, жє ше у дачїи одїєвєкєл од ишїцїх другїх апостолах? — Зїж нє! Но Христєс вїбїрєжєї любєл Йона, ачїицє спомїнаю Петра на першїи месцє, бо його положїицє буи найвїсшїи.

И Церкїи ачїицє и шїдєлїи прїзвєвала ачїицє Петра своїм найвїсшїим вєстарєм. Св. Йоан Златоустї писнє: „Христєс одрєдєл Петра за пєстїрє Церкви. И ачїицє Бєг ачїицє можє тє зробїцє, жє у шїцїицєх стрєаних бурїях тотї ше Церкїи прїтрїмає, гєч и вєдєл обичїи рїбар“.

А найвєшїє вївєкєл тоту праву вїрї вєслєснїи цєркїи собору у Ефєсу. Одрєдїлїи того собору прїзнаю и нєсєдїицєтїи (правослєвїи). Собор тот закєвєл: Нїхтє нє сумнїи и шїккїи стєїтїицє то лїцїо, жє св. Петро, кнїв и главо апостолах, сїлїи вїрїи, темєлїи соборнєї Церкви, правїи вєдєлїи рєбєсєвогє царєствїа, а котри догєрєдїи ачїицє вїнє у своїх вєдєлїицєх“.

Прєто нє слухїицє вєдєлїєвєх, тїх повїрїцїи и терхїє вєс Бєжєу бєнєвоу, тїх вєкєх у вєчїих сєрєцїях, котри бїи вєцє стєлїи одїицє найвїсшїє блага вїрїи свєтїї, ачїицє трїмаєцє ше вїлїи Петра и його нєслєдїицєх рїмєскїх вїдєкєх. Нє даєи ачїицєкєл Петровїи прївєснєтїю, ачїицє вон сам себє його нє вїсєл, ачїицє тоту верховнїу власц дає му сам Исус Христєс:

(Далєї будєє).

Жертвуйцє на „Фонд Руских Новїнох“.

— Стрєаниа пїицїа то прїчїица жєїгогє вєспєснє. Жк бїи я буї: шєшїиїи, кєд бїи дацо тоту хїбу з моєї душїи змєл. Прєстрєго и бєзсєрдєчнє вїдєлїицє ше и вєпрєдїи моїогу Свєтїлїєво. Ишїо Бєг под вїрїєком на Гєлгєфту, прїишл прєд моє хїжє и пїтєлїицє мє: „Чи мїи, допунїицє брєту, да прїи твоєї хїжї одпочївєи?“ А я му одповєд бєздумнє и грубо: „Сєвєїицє злєд моєї хїжї, лоповєс, и ше од гєбє гєлїицїи!“ А Исус самїи добрєтє одповєд: „Тїи ше булєсїицє блєкєц тєсєчїи роки я ачїицє стрєании суд зробїцє вїшєц твоєї мушїи“. И у тим часу я смутнїи пошєл од своей хїжї. Од тєдїи нєтєсєм дєлїицє и нєц бєл прєстєвєкє. Пановє, чєсїицє вїдєлїицє, остєнїцє адрєвїи. Дєкєсєм нєм за вєцїицє прївєлїєснїи, ачїицє бєлїицє моїи прєкєлїицє, кєд стєїицє.

Так описєлїи Агасвєр у шїцїицєкїи „Жалобна писня“. Крєм нєї єст вїнє вєльєкє описєкє того чудєвогє члєвєкє. Вїдєлїицє го 1593. року у Бєїчу и 1601. у Любїяни. Прїповєдєл ше гїиц, жє го вїдєлїицє у Краковє, у Лїтвїи и у Москвї.

Нєг ошїдїицє на тє, кєдїи вєстєлїа тотї прїчїица о вїциим Жидау, ачїицє мушїи ше прїзнац, жє у нїм вєс пєльєкє знєнїєнє. Агасвєр го цїлїи рєд людєкїи, осудєлїицє да ше блєкє по цїлїи рєдїи жємї, рєд людєкїи, котри стєкєлїицє под терху своїх грїдєх и хїбєх, ачїицє ма надїю, жє ше вїшїтєбє.

Моя староси — моя казада. Я мам уж вєцєїицє як 1600 роки, а нє ракуєм 12 роки, зєлєьо я мал, кєд ше Христєс народєл.

Чи можєбуц вїи нє тєк, о котрим тєлєо бєшєдєлїицє? Тот Жїд — вїции вацдровїицє. Повєдєцє, моїицє вєс, чїи то вїи.

Изак Зєвєдєк — моїо мєнє, а родєнїицє су у повнєтїицєм вєрєтєм Срузалїмє. Так дєсїицє моїо — то я, Жїд вїции вацдровїицє, Нєбїи прєвєлєсє. Жкє чєжкє за мєлє тєтє вїцїицє путоцїицє! Тєрєз уж вєсїицє рав ачїицєм я вєшїцєлїицє швєтє. Кашїицє умєрє, кєд на нєго прїдїє шєр, и я мушїицєм вїчїицє жїицє. Прєхєдєицє мєрїи, рїицїи, лєтєкїи, лєсїи и цуєстїицє, гєрїи и дошїицє — за мїицє вєг подлєїицє драгїи. Вїдєлїицє я у Еврєпїи и Азїї вєльєкїи вєїицє, бєтєкє, дєлїицє лєтїицєлїицє мнєжєствє людєах. Я прєхєдєлїицє коло нїх ачїицє кулєкє ачїицє мєч жїицє нє цє ачїицєлїицє. У Америкїи и Африкїи вїдєлїицє я вєльєкїи обєрєвїицє хорєтїи, кулїицє пєчїицєкє вїшєрєц, ачїицє нє за мєнє. Я нє маїицє нїкєго маєтєку, ачїицє хїлїицє, нїцїи. Пєдїицє трїацїицєрїицє у кїшїицєїицє то цїлїи моєї маєтєк.

— Мїи думєлїицє, жє ишїцкє тє, цо ше за вєс прїповєдєлїицє, жє тє обичїицє вїдїицє, ачїицє єго вїдїицє, жє тє вїрїицєлїицє. Вєпєтєрє, жє вїи мушїицєлїицє барз чєжкє сотрїицєлїицє, кєд вєс Господь так чєжкє докарєл. Повєдєцє нєм, прєдєо мацє тєзу кару.

Коцур.

Злоба издайниста. Бувши наш богослов — терас, же би восцигнул вишни степен — поп Йоца, восцигнул преи свойх помочникх то, же Батска управа у Новим Саду послала до Коцура своего изасланника п. Тервича, же би кандидат на поп Йоцову туґбу ствар проди изаних ил. учителей и то: проци п. Яна Фейса, пап Слена Пучиловичей и Шестра Софроний Ражач, забавили (сводашки).

Тужени ту „поверливо“, же би не не дознали, же хто тот знаи, до подноши фальшивы прияви, же би завеси ице и державни власи, да му помагаш у його просветителској роботы. На мертвых делых свойх братых Русинох (на украдинкох) би себе еден збуванок свою славу и осигурац свой вишни степен, вре котри и сам свого зору заплывал.

Служство було дин 12. ина того року. Пап Тервич — батскаски изасланник презентовав дзени зос вишково тога, ан чия би не могло вельки учительски, да правда, прецо були и тужени, але завершил свою роботу вдоволяч, же батска дарко пославела своего изасланника, бо сн еден зос тужених ил. учим не виновате. Место кари и преганяня зосцини шикки фальшиво отужени похвалу, же сн и даней сак робя и як до терас робени.

Интересантно завесац и то, же цо поп Йоца ук дас два-три тяжки предтям шикциом грожд ил. учительски Фейсови же будзе премесцени ак до Македонки, кед ше преи нього (вопа Йоца) на осигура и преи нього ил. учора свою ствар (Ли бачу, да преиде на сербскоправосл., а охаби свою грекокатолику).

Зос той паради вичиди то, же ше отужени преци фальшивей тужби волею ил. закон и придаю цалу ствар Окружному суду у Сомборе. Бо кед би то ня зробили, ни их и отгваряю од того Йоцова помочника, зичезо би же су виновати и же им дам помло за руку завеси истрагу и изасланника.

Прето их и ми як чесних Русинох грекокатоликох и совиских державних чиновникх, поволуемо най себе не даю гоч од кого хлѣб одиѣмац и свою каркѣру шикци, але най ждамо судске задовољство, а тужитель, най себе заплаета, же гоч изде свою виру и свой варид и гоч зня байни о нас грекокатоликох Русинох плятол в плѣде, же ше пред судом и законом ухаже, же хто цо, хто по правде и по закону, робя а хто а цаганством незаконито и проузаконято. Коцурец.

дѣл и глѣда тога вишавбодзена. Пре тога свойо значенѣ тога пригча ише ук велѣ столѣтя и на ико ше интересирали велѣ писателѣ к поети.

И так найвекши вельки писатель Гете приправал вельку овию о Вичним Жиду, але ю не довершил. Французски писатель Едгар Киче написал о Агасверу красну драму, Александер Дима и Евгѣн Ск — вельки-припѣвци. Писали о нѣм и англѣйски писателѣ.

Од наших украинских писателѣх спомина Агасвера Олекса Сторошкѣно у своей припѣвелки „Марко Прекляти“, дас описуѣ, як ше Марко Прекляти, тот руски вични вандровник, стрѣтуѣ зос Изаком Зегедемом, вичним Жидом. У найнових часох написал Клим Полѣшняк приповѣдку зос украинский революциѣ по насильном „Прекляти Жид“.

Петровци.

Дин 23. VI мади их петровчане рѣше щесце видѣти ваного вѣсково папа Йоцана Виславски. Пригел до Петровцох пред самим лѣваром. Погварка була, же будзе служба молебни, але место молебни у цѣркви задовољен не зос тѣм, же отримал „казанѣ“ у карци Арона Уйфануши под терашом. И навсе красна була казанѣ, позберал тот недоучени поп и збрѣга и здолу поживил и Рим и Брусалим и Христов гроб и польске войско ик го як грекокатоликово богослова оганьмо, велько там було лорубаних бисеповокох лам вен одала, зато, же в вишоки, лѣво еденуца, Доткуише и воних святых и гварел за святого Иозафата же бул обични садѣжик, хтори вичел од вельки на вѣлал и на сѣду заверал православни цѣркви и брал вични и прето го у одним вѣлѣла дочкаци и забияк, а пре його шмери були обѣтени 30 люде. Зато на него (за вопа Йоца) таки человек не святы. Присподобел св. Оца Папу у едней причѣ и го ли святы Оцец Папа обачел Исуса Христа у вѣдним купѣ при цѣркви святого Петра у Римѣ, дас снот бѣднѣ слабо облѣчени и питал ше му: а ти цо ги ту робити? Исус Христос лѣчал ше му поносонѣ, а святы Оцец Папа му одповѣд. Ти наман ѣвше лѣво да ше ту на жели пошосуѣм, Ти лѣла ше власн ту на жели, а Ти лѣтуѣ на нѣбо. Не знаме, ни цо Йоца грима словѣ батскашох за вѣлѣних, чи в сам итали. Кед год таки ступити у свойѣ „казанѣ“ слово, на слѣдил цо Йоца, же вен на пригел до Петровцох да нагваря на православѣ, але гварѣ, да мнѣ Папа не Христос, а кед Папк ше да будзе Христос ий и вен ходѣл од вѣлѣла до вѣлѣла, як цо робел Христос. Але на злам чи би то вѣскови Йоца не прик лѣл за зло, чи би не думал, же му святы Оцец Папа одиѣма його роботу, хтору так зауши: вен лѣво члѣл, па ише казанѣ трамац о Богу, о Христу, о Христовим гробу и о святой Евхаристѣ у карчма за столом при долѣре вѣла. Лѣм ше цѣл, же тот вѣсков пап неприповѣдал ише дасуѣ о тѣм, як ше ишла едного богослова реверсия у Львовѣ и як ше го приберал и представал Владѣку у вѣлѣвских рѣзох.

На остатку завершил казанѣ було место аминѣ, слава Исусу Христу, поволал Йоца шикцих присутних, да зашпиваю многоя лѣта. Кому? И навсе, крапине отипивала, цѣло ше дасельѣ двороно гласѣ. Д. Гарди дасѣтѣнѣ конторун дѣвѣтуѣл свой глас ик до повани и лѣлмурѣл як петелиѣ. Могол себе вѣсков пап Йоца такой спомѣдѣк ий и дѣвѣка вѣбрац. Но шпиванѣ будѣ наглавѣне, же хто батскаш най останѣ на вѣжну цотварку и останѣ их лѣс 7—8 пред хторима губани вѣлѣжел цо м их „Зарѣ“ шикци. Цовочал да мирово планѣ преплѣлату, ца збераю на „Зарѣ“, бо инак годѣя страниц на гальбу батскашом обѣдѣвати, а то бѣк була „вельки чкода“!!!

Наглавѣвал, же треба да ше организуемо до задругох и то вѣдно зос братами Сербями, а то треба да и нашѣ вѣноцове помагаш, а пѣ ана иоп, же у свой час бѣлѣ тога петровчанѣ цо су терас найвекши батскаше, тужѣла Владѣковѣ нашого вѣноца, же ше да ступи до Сербской землѣорѣдничкой адруги на агрѣж дѣлѣ вѣрвѣкох, док у исти час тужѣ исто го пакоца при Министерствѣу ил. анти-Србина. Пап Губанѣ слабо посяк петровских батскашох, а ми петровчанѣ их бара добре познаме и знаме, же кед им досадѣл „Зарѣ“ вонѣ вѣлѣлѣ пойдѣ на гвѣзду, а од гвѣзди ше одѣбно як метеор и пойдѣ у нѣлохрат.

Анѣли и Италия.

Англѣйски министр Иден кед бул пред дасельѣ дѣл у Римѣ, поволал италиѣйски вѣлѣда, же Анѣли пристана, да Италия пригелѣ себе еден флот Абѣсний, а зато Анѣли да Абѣсний еден флот своей жѣмо у вѣлѣнѣ Сомаи, да при Абѣсния ма приступ до моря, бо до терас го не мада, гоч морѣ од Абѣсний не бѣра дѣлѣко. Але Мусолини на то не пристал. Видѣлѣ жѣм, же Италия ше залу Абѣснийю достац под свою власн. Але Анѣли до того не допустѣ и прето може пригел до вѣлѣних спорох меѣла державами Европи, бо Француза терас англѣйца на Анѣли пре вѣлѣнѣко-англѣйски спорѣзум и вѣлѣружѣно на морѣ (а приправѣ ше ук и вѣлѣнѣк спорѣзум о вѣлѣнѣнѣм вѣлѣружѣно) и прето покул пристана а Италия. Так ше абѣснийскѣ гудѣл ише бѣражѣк зацѣгуѣ.

Пред новина виборани у Польскей.

У мѣнѣцу септемѣру маю булѣ виборѣ до польского парламѣнту. Вѣрѣбени цовѣ виборѣк законѣ, котри не признаѣл вѣлѣнѣнѣ еурѣнки, а кандидатѣх булѣ предкавѣдѣ дѣлѣмѣтѣ обичнѣских и вѣлѣнѣнѣх одборѣх. Едино службѣна стрѣнка, котра о терас на вѣлѣди, задовољма з тѣм законом, а други стрѣнки го не сѣду пригелѣ и булѣ виборѣ бойкѣтованѣ. Зѣрѣма бара али тот закон за вѣлѣ украински народ, цоц Польскѣ власцѣ, бо вен так наврабени, же Украина не годѣм вѣбрац вѣчѣй ик 3—4 послѣника, а да закон правѣдинѣ, вѣбрак би найвекшей 40 вѣлѣнѣнѣкох.

„Таборѣ работѣ“ у Нѣмѣцкей.

Гитлерѣва вѣлѣда вѣдѣла вѣсково, же цоцѣм Нѣмѣц, кед навѣрши 25. роки живѣго, муши пол рѣза служѣти у тѣм вѣлѣнѣк „таборѣх работѣ“. Преа вѣлѣ време бѣванѣ у „таборѣх работѣ“ маю члѣни табѣру робѣц, но их не ухаже и то задарѣмо. Розумѣ ше, же робѣ державни работѣ: правѣ драги, конѣо капала, осуѣую барѣнѣ; будѣю гѣцѣ и слѣчно. Жѣдѣя ше можу буц приѣти до тѣх табѣрох, а тѣм особѣ, криминално карани и вѣлѣнѣнѣм зос Гитлерѣвой стрѣнкѣ. Бо робѣта у „таборѣх“ почѣсна. Так ше Гитлер причуѣл шикцих и на тѣлѣспу робѣту, а вѣдно а тѣм конѣа ше задарѣмо державни работѣ, ал котри би требаѣло вѣдѣлѣ грубѣ миллиѣни.

Комунистѣ о большевѣцким „Раю“.

У мартѣ того року вѣраѣл ше з большевѣц державѣ до Америки америкѣнски комунистѣ Смит. Бул зѣм у большевѣц „раю“ пѣлѣ три роки, а вѣлѣлѣ до него а вѣлѣку вѣдѣю, же там навсе найдѣ щѣлѣнѣи и шлѣбѣднѣи живѣот, але ше бѣрѣз спрѣвед (як цо и вѣлѣи други пред ѣмѣ) и так терас отѣсуѣ живѣот у тѣм „раю“:

„Я вѣрѣлѣ под вѣлѣду большевѣцкох три роки у вѣлѣнѣнѣнѣ борѣ за живѣот и за фѣлѣтѣк хлѣба. Бул сѣм там у часу, кед од глѣду погинуѣло 6 миллиѣнѣм народѣ (а шѣи вѣлѣнѣ большевѣцкиѣ пѣлѣ комѣсар не умѣр од глѣду, гинуѣлѣ лам парастѣи и фабрички работѣнѣцѣ!) Найвекши невѣщесѣ за народ под власнѣу большевѣцкох ест у тѣм, же народ околѣнѣи вѣлѣм шикциѣ шлѣбѣди и помѣлу од глѣду умѣра. Пригелѣи лѣвѣм бул глѣд ише вѣкши, як 1933. року. Можем пошлѣвѣдѣчѣ, же люде без работѣ у Америки вѣлѣо лѣпше жѣю, як тоги цо маю у Рускѣ работѣ. Большевѣцкиѣ работѣнѣцѣ трѣмали бѣ од-

Пр.

